

Z
A
C
H
R
Á
N
E
N
Á

REA FORTUNE

Zachránená

Rea Fortune

Říkonín2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 59. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Rea Fortune
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korektura: Natália Ivinová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její
část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis
ISBN:
978-80-53031-43-1 (EPUB)
978-80-53031-42-4 (MOBI)
978-80-53031-41-7 (PDF)

Anotácia

Savannah Smithová mala všetko. Slávu, peniaze, kariéru modelky – až kým jej jedna nehoda nezobrala to, čo si na sebe cenila najviac – krásu. So zjazvenou tvárou a zlomenou dušou opúšťa lesk veľkomesta a prichádza k otcovi do malého, ospalého mestečka uprostred kukuričných polí.

Savannah nenávidí všetko a všetkých okolo seba. Svojho otca, svoju sestru, svoj odraz v zrkadle. Utočená v trpkosti a sebaľútsosti spoznáva Rena Walkera, mladého automechanika s úsmevom, z ktorého by sa roztopila nejedna ženská duša. Ren sa nenechá odradiť jedovatým jazykom mladej modelky a ukáže jej, že jej hodnota nezávisí ani od zrkadla, ani od názoru ostatných, predovšetkým jej despotickej matky.

Dokáže sa Savannah postaviť za seba a nájsť lásku – nielen k Renovi, ale predovšetkým k sebe samej?

Horúci romantický príbeh o znovuoobjavení sebahodnoty, sile seba prijatia a o tom, že niekedy musíte stratiť všetko, aby ste našli to, na čom naozaj záleží.

Prológ

Savannah

New York

„Savannah, bola si úžasná. Ú-Ž-A-S-N-Á!“

S unaveným výdychom som sa posadila na stoličku pri veľkom okne s výhľadom na rušnú newyorskú ulicu a usmiala som sa na Antonia, svojho kaderníka. Stál rovno predou mnou a prehrabával mi natočené vlasy.

„Táto kampaň bude bomba. Tým som si istý,“ nadchýnal sa. „S tebou sa ten parfum bude predávať sám.“

„Vďaka, Tony,“ žmurkla som na neho a prehodila som si dlhé svetlé vlasy cez rameno. „Mohol by si mi prosím niečo urobiť s tými kučerami? Minule som mala problém ich rozčesať. Zrejme si mi tam dal priveľa laku a tužidla.“

„Samozrejme, *bella*,“ odvetil svojim typickým ráznym talianskym štýlom a hneď sa pustil do rozčesávania hustých kučier. Medzitým som vzala do ruky svoj mobil a prezrela som si správy, ktoré mi počas fotenia prišli.

Mama: Už si skončila? Kedy bude tá kampaň hotová?

Vincent: Až skončíš, zavolaj mi.

Mama: Haloo, Savannah! Ozvi sa mi hneď, až budeš mať po fotení.

Vincent: Dnes večer to nestíham, musím zostať dlhšie v práci.

Povzdychla som si a na všetky správy som netrzeplivo a zároveň unavene odpovedala. Potom som mobil odložila na nízky stolík k množstvu kozmetických prípravkov a zatvorila som oči, keď mi maskérka začala zmývať nánosy make-upu.

Bola to jediná chvíľa relaxu počas rušného dňa, ktorú som si mohla dovoliť. Behala som z fotenia na fotenie alebo z prehliadky na prehliadku. Neustále som bola v jednom veľkom zhone a veľakrát som sa nestihla ani poriadne najesť.

Neprekážalo mi to, pretože ako modelka som si musela strážiť štitulu líniu a dbať na to, aby som nepribrala *ani len deko*.

To boli slová mojej matky.

V jej svete existovala iba dokonalosť, ktorú vyžadovala od každého vo svojom okolí. Neexistovalo, aby vstala ráno z postele a nenaniesla si make-up. Každý jej vlas bol na svojom mieste, šaty nosila ušité na mieru, pravidelne si chodievala vyhladzovať vrásky.

Keď som bola menšia, cítila som sa ako jej bábika. Obliekala ma, ako chcela, ťahala ma z kastingu na kasting a vychvaľovala sa pred priateľmi, keď som nejaký vyhrala. Často som ju sledovala, ako stála pri zrkadle a pozorovala svoj odraz, prechádzala si prstami okolo očí alebo úst. Vždy mi hovorievala, že výzor bola najsilnejšia karta, s ktorou mohla žena v dnešnom svete hrať.

Súhlasila som s ňou.

Pohybovala som sa v módnom priemysle už tak dlho, že som už poznala aj jeho odvrátenú stranu. Stačilo, aby modelka pribrala jedno deko alebo sa jej začali tvoriť jemné vrásky okolo očí a už skončila na ulici. Svet bol plný krásnych dievčat, ktoré čakali na svoju príležitosť. Nebol tu priestor na nedokonalosti.

Muži, stojaci za veľkými modelingovými agentúrami, chceli len ten najlepši tovar. Mladá, svieža a krásna modelka dokázala predat' čokoľvek, od zubnej pasty po značkovú kabelku.

Mnohokrát som sa vracala domov v neskorých nočných hodinách, kedy som na jedlo ani nepomyslela a vyčerpane som padla do postele.

Takže terajšia chvíľka relaxu bola pre mňa naozaj veľmi vzácna.

„Máš takú krásnu pleť,“ prihovorila sa mi Melody a usmiala sa na mňa, keď som otvorila odmaľované oči. „Milujem tvoje pehy.“

„Poďakuj sa môjmu otcovi,“ odvetila som s pokrčením ramena. „To sú jeho gény.“

„Nuž, keby tu bol, možno by som mu aj poďakovala. Mám slabosť na pehy.“

„Rozmýšľam, že by som si ich nechala odstrániť,“ poznamenala som opatrne a sledovala som, ako sa jej na tvári objavil nesúhlas.

„A to prečo? Neblázni. Sú rozkošné.“

„Mám taký pocit, že lepšie by som vyzerala bez nich,“ trvala som na svojom, spomínajúc si na mamu. Neustále mi prizvukovala, aby som si ich nechala odstrániť. Vraj sú poslednou prekážkou k dokonalosti. A čím viac som na seba hľadela v zrkadle, tým viac som ten názor začínala zdieľať aj ja.

Možno by nebolo zlé mať čistú pleť bez pieh. Drobné, svetlohnedé bodky mi pokrývali nielen nos, ale aj pokožku pod očami. Preto som sa snažila tráviť čo najmenej času na slnku, aby mi ešte viac nevyskočili.

„Podľa mňa by si sa nemala unáhliť,“ odvetila Melody nakoniec a naniesla mi na tvár hydratačný krém. „Začínaš mať kruhy pod očami. Choď sa poriadne vyspať.“

„Nemôžem. Ešte chcem ísť behať,“ namietla som s pohľadom upretým na hodinky na svojom zápästí. Bolo len osem hodín večer. V New Yorku to znamenalo, že bol ešte klasický pracovný deň. Toto mesto nikdy nespí a nemienila som ani ja.

„Mala by si spomaliť,“ zamumlala Melody nesúhlasne a odstúpila, keď sa predou mnou objavil Antonio.

„*Bella*, potrebujem, aby si so mnou prešla do kúpeľne. Umyjem ti vlasy a dám ti na ne ošetrojúci balzam. Potom budú hebké ako z hodvábu.“

Vďačne som sa na neho usmiala. „Si môj anjel, Tony. Bez teba by mi všetky vlasy dávno vypadali.“

Antonio mávol rukami a teatrálné sa uškrnul. „Poďakuj mi tak, že mi zoženieš nejakého sexy kovboja.“ Potom pozrel na Melody a s diabolským úsmevom dodal. „Mám slabosť na kovbojov. Tie klobúky, džínsy obtiahnuté cez zadky, laso...“

„No, ja mám radšej upravených mužov, čo nesmrdia hnojom a netrčí im slama z topánok,“ podotkla otrávene a obrátila sa nám chrbtom. Začala upratovať kozmetické prípravky spolu s make-upom do svojej veľkej, kozmetickej tašky.

„Mám rovnaký názor,“ vyhlásila som, postaviac sa zo stoličky a zamierila som za Antoniom do malej kúpeľne. Potom, čo mi umyl vlasy a votrel mi do nich ošetrojúci balzam, som si ich vyplala na vrch hlavy a vrátila som sa do veľkého apartmánu.

Všetci sa pomaly balili.

„Už pôjdem,“ zamávala som smerom k Jasmine, majiteľke modelingovej agentúry a prehodila som si tašku cez plece. „Zajtra ráno sa zastavím v kancelárii.“

Jasmine na mňa uprela mandľové oči a venovala mi exotický úsmev, ktorý som na nej vždy nesmierne obdivoval.

Prečo som ja nevyzerala tak úchvatne ako ona? Mala som obyčajné blond vlasy a zelené oči. V modelingovej brandži prerazili predovšetkým tie modelky, ktoré niečím vynikali.

Také, ako Jasmin.

„Samozrejme, Savannah. A vyspi sa. Unavenú modelku s kruhmi pod očami nikto nechce. Nezabudni, že ďalších desať čaká na to, aby zaujali tvoje miesto.“

Jej slová zneli ako varovanie a zasiahli ma na to pravé miesto. Mala som pocit, akoby som počula svoju mamu. Horlivo som prikývla a pevnejšie som zovrela rukoväť tašky, až ma zaboleli kĺby.

„Dobre. Dám si na to pozor.“

„Budúci týždeň začínajú kastingy pre *Victoria's Secret*. Máš veľkú šancu sa tam dostať, tak to nesmieš teraz pokaziť. Taká kampaň by ťa dostala medzi elitu.“

Celým telom mi prebehlo radostné vzrušenie.

„Samozrejme. Urobím pre to všetko.“

Len prikývla a bez pozdravu sa mi otočila chrbtom. Zohla sa k notebooku, do ktorého fotograf nahadzoval moje fotky a prezerala si ich. Zatúžila som ešte chvíľu zostať a pozrieť sa na ne, ale potom som si spomenula na to, že som ešte mala nejaké plány. Zamrzelo ma, že mi Vincent dnešný večer zrušil, tak si aspoň pri behu vyčistím myšlienky.

Mala by si sa poriadne vyspať a nie ísť behať, prehovoril môj vnútorný hlas. Rýchlo som ho umlčala.

Rozlúčila som sa s ostatnými a lesklým výťahom som sa zviezla na prízemie drahého hotela, v ktorom sme fotili. Len čo som vyšla von na rušnú ulicu, ovanul ma teplý vzduch neskorého apríla.

Keďže prichádzalo leto, stmievalo sa neskoro a vonku bolo stále príjemne vidno. Okolo mňa prúdili davy ľudí, každý sa niekam neustále ponáhlal alebo naopak turisti, ktorí vkuse zastavovali a prekážali v ceste.

Ja som sa radila do tej prvej skupiny, pretože v New Yorku som žila už dva roky a tým pádom som sa považovala za Newyorčanku. Iba prvý mesiac som všade zastavovala a všetko obdivovala, tak ako turisti okolo mňa alebo preto, že som sa stratila. Teraz som už na to bola zvyknutá a skôr som zápasila s časom, aby som sa dostala všade načas.

Dnes večer bola premávka neobvykle hustá.

Ako som kráčala po širokej ulici, ucítila som vibrovanie telefónu. S tichými nadávkami som ho vytiahla – samozrejme bol až na samom dne tašky - a prevrátila som oči, keď som na displeji zbadala maminu fotku. Dala som si do uší slúchadlá a mobil som strčila do vrečka na džínsoch.

„Ahoj mama,“ pozdravila som ju nie práve vládne a prešla som cez prechod pre chodcov. „Akurát som ti išla volať.“

„Dobre viem, že si mi nešla volať. Úplne na mňa kašleš, Savannah,“ odvetila nahnevanejším tónom, ktorý som u nej počula naozaj často. „Kde si?“

„Idem na metro a domov.“ S podráždeným výrazom som sa uhla skupinke turistov, ktorí zastali uprostred chodníka a začali si fotiť selfie. „Ty si doma?“

„Čakám na Olivera. Ideme na večeru s jeho obchodnými partnermi do Hiltonu.“

Oliver bol mamin druhý manžel. Môjho otca opustila, keď som nastúpila na strednú školu a krátko nato sa znova vydala. Prestažovala sa do New Yorku a po skončení strednej školy som za ňou prišla. Otec predal náš rodný dom vo Washingtone D.C. a odsťahoval sa do domu svojich rodičov, do malého mesta niekde v Iowe. Spolu s ním odišla aj moja mladšia sestra Hannah, ktorú som nevidela odvtedy, čo som prišla do New Yorku. Vlastne, ani otca.

Nuž a aby som bola úprimná, vôbec mi nechýbali.

Boli sme úplne z iného cesta. S Hannah som nemala vôbec nič spoločné, možno iba tak DNA. Spomínala som si na ňu ako na večne ukričané, rozmazané dieťa s buclatými lícami a nevýraznými, hnedými vlasmi. Vždy za mnou chodila a otravovala ma, keď boli naši rodičia ešte spolu. Ale v momente, ako sa naše cesty rozišli, napísali sme si len cez sviatky a tým to haslo.

No a môj otec? Nedokázala som pochopiť ani prijať jeho túžbu vrátiť sa do Iowy. Panebože, kto by sa už len dobrovoľne prestažoval do Iowy? Krajina nekonečných kukuričných polí... a ďalších kukuričných polí. Predstavte si, že sedíte hodiny v aute, len aby vás privítalo – *prekvapenie!* – ďalšie kukuričné pole.

Nie, to nebolo nič pre mňa. To bol úplne iný svet, ktorý som chcela nechať za zatvorenými dverami. Otec s Hannah sa tak rozhodli, fajn, bola to ich voľba. Ja som bola spokojná v New Yorku. Nikdy by som ho dobrovoľne nevymenila za miesto, kde skapal pes, kde sa muchy otáčali, kde jednoducho neexistoval vzruch ani toľko príležitostí.

Ak som si dobre spomínala, otec Iowu miloval. Predsa len, vyrástol tam, chápala som to. Aj mne občas chýbalo DC. Otca to vždy viac ťahalo k vidieku než k veľkomestu. Keď som sa na to teraz tak spätne pozrela, zrejme nikdy nebol v DC šťastný.

Nerozumela som, ako ma mohol taký muž splodiť.

Bola som naozaj jeho?

Okrem pieh som po ňom nezdedila vôbec nič.

„Potom ho pozdrav,“ odvetila som automaticky a pridala som do kroku, aby som sa čo najskôr dostala z toho davu ľudí. Zastávka metra bola neďaleko, ešte dva prechody a budem tam. Nevedela som sa dočkať, až si sadnem – pokiaľ budem mať šťastie – a trochu chytím dych.

Ešte som chcela ísť behať!

„Slečna, opatrne!“ vykrikol muž po mojom boku, keď som chcela vbehnúť na prechod a schmatol ma za rameno. Zastavil ma v poslednej chvíli. Tesne predou mnou prefrčal žltý taxík s nervóznym trúbením.

„Savannah?“ ozvala sa mama v mobile. „Si tam?“

„Áno,“ odpovedala som do telefónu, vďaka som sa usmiala na muža, ktorý ma práve zachránil a počkala som, kedy na prechode naskočí zelená a budem môcť bezpečne prejsť.

„Premýšľala si už nad tým odstránením pieh? Myslím, že by si to mala urobiť. Pehy sa teraz nenosia.“

Prešla som na druhú stranu, napravila som si tašku cez plece a predĺžila som krok, aby som stihla metro. Ostával mi už iba jeden prechod.

„Viem. Hovorila si mi to už minule...Dohodneš mi teda termín u svojho plastického chirurga?“

„Hneď mu zavolám,“ vychrlila nadšene, ale vzápätí si odfrkla. „Nech sa tej ohavnosti po otcovi zbavíš čo najskôr.“

Jej slová ma zaboľeli.

Ohavnosti.

Niežeby som sa cítila škaredá, to nie. Ale skôr ma zranilo, ako sa vyjadrovala o otcovi. Napriek tomu, čo sa medzi nimi stalo a že sa presťahoval do príšerného zapadákov, stále to bol môj otec. A hoci sme nemali dobrý vzťah, ľúbila som ho a jeho gény boli aj moje gény.

Preto ma mamine reči nahnevali.

„Fajn,“ odsekla som a bez rozmýšľania som vošla na prechod. „Nechceš, aby som si nechala zmeniť aj DNA, aby som sa na neho už vôbec nepodobala?“

„Savannah, nebuď...“

Jej slová zanikli vo výkriku, ktorý som za sebou začula. Vôbec som si nevšimla, že autá na križovatke ešte nezastavili... až kým ma neoslepilo svetlo. Zastala som, ale už bolo neskoro.

Ucítla som náraz.

Telom mi preletela bolesť, akú som doteraz nikdy nezažila a pravú stranu tváre akoby pohltili plamene. Cez bolestivý opar ku mne doľahlo škripanie brzd a výkriky.

Než som si stihla poriadne uvedomiť, čo sa stalo, všade okolo mňa sa rozhostilo ticho a tma.

Keď som sa opäť prebrala, ležala som na niečom mäkkom a ponad mňa sa skláňali postavy v tmavomodrých uniformách s reflexnými prvkami. Jedna z nich, bola to žena, prihovárala sa mi, no nerozumela som jej ani slovo. Celé telo ma bolelo, akoby ma prešiel parný valec a moja tvár...ach Bože, moja tvár!

Na jedno oko som nevidela. Cez celú polovicu tváre som mala natiahnuté niečo, čo pripomínalo obvaz. Hlava mi trešťala, pohľad sa mi zahmlieval a znova rozostroval. Hlasy, ktoré ku mne prichádzali, boli nezrozumiteľné.

Bože, prečo to tak bolelo?

Čo sa mi stalo?

Žena v tmavomodrej uniforme mi opäť niečo povedala, no nerozumela som. Posteľ sa so mnou nadvihla a ja som si až vtedy uvedomila, že neležím na posteli, ale na nosidlách. Z ľavej lakťovej jamky mi vychádzala hadička, okolo mojich nôh utiahli popruhy. Nieкто mi pridržiaval obvaz na tvári a nosidlo sa so mnou pohlo.

Všimla som si ulicu preplnenú ľuďmi. Všetci sa tvárili vydesene, niektorí si zakrývali ústa dlaňami. V tom chaose mi som kútikom oka zbadala auto s rozbitým predným sklom. Črepiny sa tiahli okolo auta a svetlá pouličných lúčov sa v nich jemne ligotali.

Čo sa to stalo?

Snažila som sa rozpamätať, ale hlava ma bolela tak príšerne! Naložili ma do sanitky, doktori za mnou chvatne vyskočili dovnútra a žena, ktorá mi predtým niečo hovorila, sa ku mne opäť obrátila. Jej hlas znel upokojujúco.

Dívala som sa na ňu, vydesená a ubolená. Vedela som, že sa stalo niečo vážne.

Je toto koniec mojej modelingovej kariéry?

Zdalo sa mi, akoby ma niečo bodlo do druhej ruky a doktorkina tvár sa rozmazala. Než som si to stihla vôbec uvedomiť, opäť ma pohltila milosrdná, bezbolestná tma a všetky zvuky utíchli.

Kapitola 1

Cedar Falls, Iowa

Savannah

„Savannah?“

Ani som sa neobťažovala obrátiť hlavu, keď som začula otcov hlas. Opierala som si bradu o kolená a neprestávala som hľadiť na malé deti, hrajúce sa na ulici kúsok od domu. Kútikom oka som si všimla, ako si otec prisadol ku mne na drevenú verandu a oprel si lakte o rozkročené kolená. Cítila som na sebe jeho pohľad, no odmietala som na neho pozrieť.

Nezniesla som tú ľútosť, ktorú som zakaždým videla v jeho očiach.

„Ideme s Hannah na hamburger. Nechceš ísť s nami?“

„Nie,“ odvetila som ľadovo bez toho, aby som spustila zrak z chlapcov, ktorí hrali hokej. Ulica bola veľmi pokojná, autá tadiaľ prechádzali iba veľmi zriedka, takže sa nemuseli báť, že sa im niečo stane.

Nie, ako mne.

„Celé týždne si zatvorená v tomto dome a nikam nechodíš. Mala by si sa ísť vyvetrať. Zmena prostredia ti prospeje, uvidíš.“

„Sedím na verande a dýcham čerstvý vzduch. Myslím, že sa vetrám dostatočne,“ odsekla som uštipačne a zdvihla som ruku k pravému lícu, zahalenému dlhými vlasmi. Napravila som si pramene tak, aby mi zakrývali celé líce a potom som kútikom oka pozrela na otca, či mi náhodou nezízal na jazvu.

„Mala by si ísť medzi ľuďmi,“ trval na svojom a naklonil hlavu na stranu. „Prospeje ti to.“

„Prospeje mi iba to, keď mi dáte pokoj,“ zavrčala som nepriateľsky, dúfajúc, že ho svojim správaním odradím a odíde.

Otec si povzdychol a spustil plecيا. Vtedy som sa na neho konečne poriadne pozrela a prižmúrila som oči, venujúci mu jeden z mojich protivných pohľadov. Smutne na mňa hľadel, potom prikývol a postavil sa.

Na verande sa objavila Hannah.

„Tak čo, sestra, ideš s nami?“ spýtala sa ma veselo a založila si ruky vbok. „Alebo sa budeš stále schovávať a utápať sa v sebaľútosti?“ Slabý vietor jej strapatil nevýrazné, svetlohnedé vlasy a pohrával sa lemom jej krátkych, letných šiat.

„Daj mi pokoj,“ vyzvala som ju ostro, skrytá za vlasmi. „Nestojím o nejaký *trápny* hamburger v *trápnom* bistre, v *trápnom* meste niekde uprostred Iowy.“

Hannah prevrátila oči a znechutene skrivila ústa. „Och, zabudla som, že toto miesto pre teba nie je príliš *nóbl*.“

„Si trápna,“ zasyčala som na ňu a rázne som sa postavila. „Idem do svojej izby.“

Otec nič nepovedal.

„Len si choď,“ utrúsila Hannah a vzápätí sarkasticky dodala. „Choď sa tam skrývať a ľutovať.“

Ignorovala som ju. Vrátila som sa do domu a vybehla som po schodoch do svojej izby, ktorú pre mňa otec vyčlenil a zabuchla som za sebou dvere. Lahla som si na posteľ a zahľadela som sa na strop, na lenivo sa točiaci ventilátor. Cez otvorené okno dnu prúdil horúci, letný vzduch. Povieval kvetinovými záclonami a naplňal izbu vôňou, ktorá mi bolestivo pripomínala, že už som nebola v New Yorku.

Do očí sa mi začali drat' horúce slzy.

Nenávidela som Iowu.

Nenávidela som Cedar Falls.

Chýbal mi New York a toto miesto mi spôsobovalo depresiu. Otec s Hannah mi liezli na nervy a nemohla som sa dočkať, až sa vrátim do New Yorku. Dúfala som, že to bude čo najskôr, no všetko záviselo od toho, ako sa mi dolieči zranenie.

Prekliata jazva.

Sotva som vydržala pohľad do zrkadla. Zakaždým mi pred očami prebehla tá nehoda, ktorá mi zmenila život od základov. Keď som sa prebrala v nemocnici, mama sedela pri mne a s kamennou tvárou mi oznámila, že liečbu budem musieť absolvovať u otca v Iowe. Napriek mojím protestom a prosbám zdvihla telefón, zavolała môjmu otcovi a všetko vybavila bez toho, aby som vôbec súhlasila.

A tak som sa tu ocitla.

V Iowe.

Na mieste, kde by som nikdy nechcela dobrovoľne skončiť.

S hlasným odfrknutím som sa prevrátila na brucho a načiahla som sa po mobil, odložený na nočnom stolíku. Chcela som počuť milujúci hlas. Rýchlo som otvorila kontakty a zavolała som Vincentovi.

Zodvihol ma na piate zvonenie a neznal vôbec tak nadšene, ako som dúfala.

„Čo sa deje?“

Nenechala som sa odradiť jeho tónom a zakvílila som. „Umieram tu. A chýbaš mi.“

Zdalo sa mi, akoby sa v jeho hlase zjavila podráždená netrpezlivosť. „Som v práci, Savannah. Nemám čas sa s tebou zhovárať.“

Frustrrovane som si povzdychla, ignorujúc to, akým tónom sa so mnou rozprával. „Nechceš prísť za mnou? Som tu už tri týždne a ty si ma ani raz neprišiel pozrieť. Dokonca ani v nemocnici si za mnou nebol.“

Na krátky okamih nastalo ticho. „Bol som za tebou, keď si spala.“

„Takže si videl tú jazvu,“ zašepkala som, okamžite sa chytiac za pravé líce, skryté pod záplavou vlasov. „Však?“

Opäť to neprijemné, dusivé ticho. „Áno, videl.“

Niečo v jeho hlase vo mne vzbudilo pichľavý pocit. Tušila som, že ho môj hovor otravuje a neznal vôbec tak milujúco a podporujúco, ako som dúfala. Znenazdajky sa mi zovrelo hrdlo a roztriasli ruky, pretože spôsob, akým so mnou komunikoval, sa mi vôbec nepáčil.

Chcela som počuť milé slová, možno nejaké uistenie, že všetko bude v poriadku. V ideálnom prípade sľub, že sa čoskoro uvidíme. Za tie týždne, čo som strávila zatvorená v Iowe, som neustále sledovala dianie na ulici a dúfala som, že ho uvidím prichádzať.

Ani raz sa neobjavil.

„Takže...“ začala som ostýchavo, no potom som sa odmlčala. Nevedela som, ako sa ho opýtať, či ma vôbec ešte chce. Nemala som s mužmi ktovieaké skúsenosti, ale predpokladala som, že ak niekoho chcem, nájdem si na neho čas, no nie? Obzvlášť vtedy, keď to ten druhý najviac potrebuje.

V dobrom aj v zlom.

O tom by mala byť predsa láska.

„Počúvaj ma, ozvem sa ti, až budem mať čas,“ odvetil netrepežlivo. Začula som v pozadí nejaký ženský smiech a následne Vincent položil. Bez pozdravu. Bez nejakých nežností. Jednoducho položil a dal mi tak najavo, čo si o našom vzťahu myslel.

Rovnako aj o mne.

Odhodila som mobil a prevrátila som sa na chrbát, cítiac, ako sa mi do očí derú ďalšie slzy. Nechala som im voľný priebeh a vyplakala som sa do vankúša.

Vincentovo správanie mi zlomilo srdce a šokovalo ma. Naozaj som to nečakala. Keď som ležala v nemocnici, každú minútu som čakala, kedy za mnou príde. No ani raz neprišiel. Teda, iba ten jeden jediný raz, čo som spala a tým pádom som o tom nevedela. Avšak, nebol tam pre mňa, keď som ho najviac potrebovala a ja som s istotou vedela, prečo.

Kvôli tej prekliatej jazve.

Vstala som z postele a zamierila som k malej skrinke, odkiaľ som vytiahla okrúhle zrkadlo. S roztrasenou rukou som ho pred sebou natiahla a pozrela som na svoj odraz. Ignorovala som strapaté, svetlé vlasy padajúce na chrbát, rovnako aj uplakané zelené oči. Moju pozornosť okamžite upútala šeredná jazva, ťahajúca sa od vonkajšieho kútika oka cez celé líce až po bradu.

Dvadsať štychov. Toľko si tá prekliata rana vyžadovala. Hojila sa pomaly, na dotyk bola extrémne citlivá a svietila mi na líci tak, akoby mi ju niekto natrel žiarivo červenou farbou.

Vyzerala som príšerne.

Odporne.

Priam ohavne.

Úprimne, ani by som sa nečudovala, keby ma Vincent pustil k vode. Mama sa ma radšej zbavila a poslala ma za otcom, aby sa na mňa nemusela pozerat', kým budem môcť ísť na zákrok.

Všetko kvôli tej otrasnej jazve, ktorú mi spôsobila tá prekliata nehoda.

Keby som sa vtedy obzrela na všetky strany, než som vošla na ten prechod...

Keby ten vodič netelefonoval a viac by sa venoval šoférovaníu...

Keby...

„Doriti,“ zašepkala som zúrívo a rýchlo som schovala zrkadlo naspäť do skrinky, aby som sa na seba nemusela viac pozerat'. Odolala som nutkaniu hodiť ho o stenu, aby som si uľavila od zlosti. Zastavila ma moja poverčivosť. Nechcela som si privolať sedem rokov nešťastia. Stačilo mi, že sa mi zohavila tvár a nad celým mojím životom visel otáznik.

Netušila som totiž, či sa budem môcť vrátiť k modelingu a pokračovať tak vo svojej sľubne rozbehnutej kariére..

Kto by chcel zjazvenú modelku?

Pochybovala som, že by sa našiel niekto taký šialený, takže budem musieť ísť na plastiku. A to nebola otázka jedného dňa. Doktor mi zatiaľ žiadnu plastiku neodporúčal s tým, že sa mi musí jazva najprv zahojiť. Podľa jeho slov sa budem môcť dostaviť na zákrok najskôr tri mesiace po nehode.

Čo však budem robiť dovtedy? Kvôli modelingu som nenastúpila na vysokú školu. Dokonca aj strednú školu som kvôli modelingu dosť flákala a prešla som len vďaka nesmiernemu šťastiu...alebo skôr Oliverovej tučnej peňaženke. Jednoducho, celý život závisel od modelingu a nevedela som si predstaviť, čo by som robila, keby som to musela zavesiť na kliniec.

Ved' ja...nič iné neviem.

Moje pochmúrne myšlienky prerušil zvonček od dverí. Prešla som izbou a podišla som k oknu. Spoza záclony som vykukla na ulicu. Pred naším domom stál čierny Ford Ranger.

Kto to mohol byť?

Zvonček sa ozval znova. A potom znova.

Zaťala som zuby a zbehla som po schodoch do príjemne zatienenej chodby. Prebehla som lesklou drevenou podlahou, zastavila som sa pred vchodovými dverami a prudko som ich otvorila. Pred nimi stál urastený, prekvapivo pekný muž, nie veľmi starší odo mňa, v zaprášenej flanelovej košeli s vyhrnutými rukávmi a umazanou tvárou, s plným bielym vrecom pri nohách a udiveným výrazom.

Spod obnosenej šiltovky mu vykúkali krátke hnedé vlasy. Podľa stavby tela musel tráviť naozaj veľa času vo fitku, pretože tie svaly na ramenách by nezískal len tak. Možno pracoval na nejakej farme, keďže vyzeral, akoby práve vyliezol zo stajne.

Neupravený, špinavý a možno aj zapáchajúci.

„Čo je?“ ozvala som sa nie práve slušne a nepríjemne som na neho zazrela. „Stačí raz zazvoniť, nie som hluchá.“

Prekvapene zažmurkal. , Potom si ma pomaly prezrel a jeho hnedé oči sa na okamih zastavili na mojej jazve. Okamžite som si zhrnula vlasy do tváre, zhrozená, že by ju mohol zahliadnuť a založila som si ruky na hrudi v neprístupnom postoji..

„Čo tak zazeráš?“ osopila som sa na neho. „Nikdy si nevidel jazvu?“

Otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, no potom sa jeho pery skrivilili v úškl'abku. „Nechcel som zazeráť. Prišiel som za Davidom.“

Vystrčila som spodnú peru a neprijemne som sa na neho zadívala.. „Nie je tu.“

Nadvihol obočie. „Si jeho frajerka? Myslel som si, že chodí so Zarou.“

„Som jeho dcéra, ty idiot.“

Prižmúril oči, akoby mi neveril. „Myslel som si, že má iba Hannah. Teba som tu nikdy nevidel.“

„Tiež tu dlho nezostanem,“ zareagovala som jedovato.

„Nuž, to je jedno,“ mykol širokým plecom. „Nevieš, kedy sa David vráti?“

„Neviem. Nestarám sa.“

Muž sa na mňa popudene zadíval. Očividne som ho svojim správaním rozčuľovala. Nuž, mohol sa postaviť do rady..

„Priniesol som mu vrece zemiakov, ako sme sa dohodli. Môžeš to niekde uložiť?“

Podráždene som si ho premerala. „Vyzierám, že viem zdvihnúť vrece plné zemiakov?“

„Nie, to rozhodne nevyzeráš. Vieš čo, nechaj to tak. Odnesiem mu ich dozadu, nech si ho potom spracuje sám, kam chce.“

Sledovala som ho, ako sa sklonil a bez najmenších problémov si prehodil vrece cez rameno, akoby vážilo iba niekoľko gramov a nie celé kilogramy. Bez ďalšieho slova sa mi obrátil chrbtom, zišiel po schodoch a stratil sa za domom.

Nohy sa mi samé pohli. Zbehla som tých pár schodov a bosými nohami som vykročila po tráve za ním. Dávala som si pozor, aby mi vlasy zakrývali jazvu a s rukami založenými na prsiach som sa za ním náhlila.

„Tu nie si doma, aby si sa tu mohol premávať, ako sa ti zachce!“

Obzrel sa a jeho tmavé oči ma takmer pribili o zem, také boli prenikavé. „Poznám sa s Davidom celé roky. Určite mu nebude prekážať, keď mu ich odnesiem za dom.“

„Ako ti mám veriť?“ zastala som a skepticky som sa na neho zadívala. „Možno by som mala zavolať policajtov.“

Muž položil vrece zemiakov k dreveným schodom, ktoré viedli do kuchyne a obrátil sa ku mne. Sledovala som ho, ako si oprášil veľké dlane o stehná a výraz na jeho tvári stvrdol.

„Neboj sa, už idem preč.“

„Ešteže tak,“ utrúsila som protivne, keď okolo mňa prešiel. Pohľadom zablúdil k mojim bosým nohám, no nepovedal ani slovo. Vykročila som za ním, aby som sa presvedčila, že naozaj vypadne.

Skutočne zamieril k svojmu autu. .

Stála som na tráve s rukami založenými na prsiach a nepriateľsky som ho sledovala, ako nastúpil do auta. Chlapci, ktorí hrali hokej, mu rýchlo ustúpili z cesty a niektorí mu dokonca zamávali, keď okolo nich prešiel.

Idiot.

Typický vidiecky niktoš, ktorý nikdy nevidel jazvu a nechutne si ma prezeral. Netušila som, kto to bol, ale dúfala som, že ho už nikdy neuvidím. Nepotrebovala som, aby si znova obzeral moju znetvorenú tvár. Stačilo mi, že som sa videla v zrkadle. Naozaj som netúžila po pozornosti kohokoľvek iného.

Jediné, čo som chcela, bolo vrátiť sa do svojho starého života. Chcela som byť znova v New Yorku, žiť v krásnom Oliverovom dome a stretávať sa s Vincentom. Chodiť na fotenie či prehliadky a užívať si dokonalý život.

To bolo jediné, čo som chcela.

Nedokázala som...jednoducho som si nedokázala predstaviť iný život. Modeling a New York, bolo to jediné, čo som poznala. Bolo to bezpečie. Vedela som sa v tom pohybovať, mala som tam svojich priateľov, Vincenta, mamu. Áno, bol to síce náročný život, plný neustáleho stresu a obáv, či vyhrám kasting alebo nie, ale...bol to môj život.

Tu v Lowe, sa mi naozaj nič nepáčilo. Nebolo to pre mňa. Ani ten spôsob života, ani ľudia, jednoducho nič. Všetko mi bolo cudzie. Cítila som sa tu ako mimozemšťan, ktorý tu nepatrí a nezapadá.

Preto som dúfala, že sa mi jazva čo najskôr vylieči a vrátim sa do New Yorku. Pôjdem na plastickú operáciu, spolu s jazvou si dám vygumovať aj pehy a opäť naskočím do svojho starého života.

To bol môj plán.

Kapitola 2

Ren

Zabuchol som dvere na aute a naštartoval som, pozrúc do spätného zrkadla na Davidov dom. Dvere na ňom sa už zatvorili, takže jeho protivná dcéra tam už nestála a nevrhala po mne povýšenecké pohľady, akoby som jej nesiahahal ani po členky.

Nedokázal som uveriť, že taký skvelý chlap ako David Smith mohol mať takú neprijemnú dcéru. Poznal som jeho druhú dcéru, Hannah, ktorá sa kamarátila s mojou sestrou. Nespomínal som si, že by som ju niekedy videl bez úsmevu. S Chelsea si skvele rozumeli, neustále sa stretávali a chichotali sa ako typické mladé dievčatá.

Avšak, táto ľadová kráľovná, ktorá mi otvorila dvere a plávala jed, to bola iná pesnička. Jej postoj bol plný arogancie a namyslenosti, až ma to vytáčalo.

Hoci bola *sexy*. To som musel uznať, aj keď len veľmi neochotne.

Ešte nikdy som nevidel také štíhle, elegantné nohy.

Zaradil som rýchlosť, šliapol som na plyn a zamieril som do práce. Autoservis, kde som pracoval, sa nachádzal v strede Cedar Falls, no od Smithovcov som to nemal príliš ďaleko. Preto mi netrvalo dlho a bol som tam, pripravený pracovať na aute, ktoré včera večer doviezla staršia žena z okraju mesta.

„Čau,“ pozdravil som svojho kolegu, Johna Grahama, ktorý sa krčil nad otvorenou kapotou a vrtal sa v motore.

Zamumlal mi na pozdrav, pričom ani nezdvihol hlavu a pokračoval v práci. Prezliekol som sa z košele do pracovného trička, aby som sa nezašpinil od oleja a zamieril som k autu, ktoré som mal opraviť. Presnejšie povedané, pozrieť sa na jeho brzdy.

Pani Collinsová mala pocit, že jej nesmierne pištia, tak sa prišla presvedčiť, či sú v poriadku. Bola to ľahká robota a nezarobím vďaka nej veľa, ale aj to bolo niečo. Potreboval som hlavne niečo robiť. Čokoľvek bolo lepšie ako dostávať peniaze od matky.

„Au, doriti!“

Obzrel som sa ponad plece. John zúrivo mával rukou a zazeral na motor, ktorý opravoval. Prehodil som si handru cez plece a narovnal som sa.

„Si v pohode?“

„Hej. Len som si priškripol palec. Zasraný šrot.“

Uškrnul som sa a oprel som sa o kapotu auta. „Dnes by sme mohli ísť na pivo.“

John sa len zachmúril a opäť sa sklonil nad motor. „Už niečo mám.“

Prevrátil som oči, znechutený jeho odpoveďou. „Fajn. Ako každý raz, keď ťa volám.“

„Nemôžem za to, že vždy niečo mám.“

„Máš nejakú ženskú, s ktorou sa nechceš priznať?“

Zdvihol ku mne modré oči a prižmúril ich. „Nie. Dobre vieš, ako to mám so ženami. A len tak mimochodom, hľadala ťa tu nejaká sexy kost’.“

So záujmom som nadvihol obočie a založil som si ruky na hrudi. „Naozaj? A kto?“

„Povedala mi meno, ale nepamätám si ho.“

„Skvelé. A ako vyzerala?“

John pokrčil masívnym plecom a opäť sa začal vrtáť v motore. „Dlhé nohy, tmavé vlasy, modré oči, sexy ústa. Taký ten typ kočky, čo po nej väčšina adolescentov šalie.“

Napadlo mi niekoľko dievčat, no popravde, nemal som príliš záujem pokračovať v otázkach. Vedel som, že mám nápadníčky, ale akosi som sa o to vôbec nezaujímal. Aj tak išlo všetkým iba o sex. A to som si vedel poľahky zariadiť aj sám.

Nemal som rád, keď sa mi ženy samé ponúkali. Neviem, čo to bolo s dnešnou dobou, ale v tomto som bol konzervatívny ako ríť. Mal som rád, keď som sa mohol o dievča snažiť. Ak sa mi ponúkali samé a nenechali ma urobiť jediný krok, strácal som záujem. Znelo to asi neandertálsky, no chcel som loviť.

Nie dostať naservírovanú korisť.

„To je jedno,“ pokrčil som plecami a kľakol som si k prednému kolesu, aby som ho zhodil. John už nič nepovedal, za čo som mu bol vďačný a tiež sa venoval svojmu autu. Obaja sme pracovali mlčky, hralo nám do toho rádio a sem-tam k nám doľahol hluk z ulice.

Mal som rád svoju prácu, no ešte radšej som pracoval na farme. Tam som sa však zdržiaval minimálne, aby som sa nemusel stýkať s mamou. Bol to dlhý príbeh a vždy, keď som na to pomyslel, vzkypela mi žľ. Nemohol som vydržať ani len minútu v jej prítomnosti a pokiaľ sa dalo, rodnému domu som sa vyhýbal. Mama sa snažila všetko napraviť, volala mi, posielala odkazy po Chelsea, ale ja som jednoducho nemohol.

Nedokázal som jej odpustiť, čo urobila.

Možno neskôr, v budúcnosti, až dospejem a bude zo mňa vyzretý chlap, tak jej budem schopný odpustiť.

Zatiaľ to jednoducho nešlo.

Z myšlienok ma vytrhlo zvonenie mobilu. Vzpriamil som sa, utrel som si špinavé ruky od oleja do handry a vybral som z džínsov mobil.

Bol to David Smith.

„Ren, volám, aby som sa ti poďakoval,“ spustil, len čo som prijal hovor. „Čo som ti dlžný?“

„Nič, človeče,“ oprel som sa o auto. „Dobre vieš, že ti vždy rád niečo donesiem. Kúpil som ich od jedného chlapíka, čo má farmu so zeleninou kúsok za mestom a vzal som aj pre nás, tak že rovno vezmem aj pre teba.“

„Nesť ažuj mi to a nebuď idiot. Čo ti za to dám?“

„Vravím, že nič,“ trval som na svojom a potom som potichu utrúsil. „Možno by stačilo, keby sa tvoja dcéra naučila správať.“

Na krátky okamih nastalo ticho. „Hannah?“ Jeho hlas znel udivene. „Hovoríme o Hannah?“

„Nie. Tá druhá.“

„Ach, Savannah,“ povzdychol si. „Už mi je to jasné.“

Takže sa volala Savannah. Aké krásne meno pre takú jedovatú potvoru. Zákon schválnosti. Skôr by sa mi k nej hodili mená ako Naomi, Olivia alebo Crystal, možno Tiffany. To boli také nóbl mená, ktoré som si vedel predstaviť pri niekom, kto sa správal povýšene a arogantne, akoby patril do horných desaťtisíc.

„Neviem, ako sa volala. Otvorila mi dvere a bola veľmi nepríjemná.“

Na krátku chvíľu nastalo ticho. Zdalo sa mi, akoby som v pozadí začul vravu.

„Veľmi sa ti za ňu ospravedlňujem. Je toto s ňou teraz ťažké,“ odvetil opatrne a akoby neochotne. „Treba mať s ňou trpezlivosť.“

„Nevedel som, že máš ešte jednu dcéru,“ poznamenal som a kútikom oka som si všimol šéfa, ako ma zachmúrene pozoruje. Vedel som, že sa mu nepáči, že nepracujem, tak som len prikývol, aby som mu dal najavo, že som jeho gesto pochopil. Ben nemal rád, ak niekto z nás popri práci telefonoval. Radšej nám dal pauzu, aby sme si mohli vybaviť všetko, čo potrebujeme, ale pri práci to neschvaľoval.

Vôbec som netušil, prečo.

„Prišla z New Yorku na nejaký čas. Je mi ľúto, že na teba bola nepríjemná...pohovorím si s ňou. Takéto správanie u nej nebudem akceptovať.“

Mávol som rukou a narovnal som sa. „To nie je potrebné.“

„Nie, je to potrebné. Nechcem, aby prenášala svoj smútok na mojich priateľov.“

Smútok? Prečo hovoril o smútku?

„Naozaj som s tým úplne v pohode, dobre? Zabudni na to,“ opäť som kývol Benovi, ktorý si poklepal prstom na hodinky. Sup jeden, neustále nás musel mať pod dohľadom.

„Počuj, musím už ísť makať. Šéf mi čoskoro odtrhne hlavu, ak nezačnem okamžite pracovať.“

„Jasné, maj sa. A ešte raz vďaka.“

Keď som zložil, opäť som sa sklonil k pneumatike a zameral som sa na brzdy. Našťastie, šéf sa tiež vrátil k svojej práci, tak som si vydýchol. Chcel som mať toto auto dnes hotové, takže si budem musieť pohnúť. Čakalo ma ešte veľa práce.

Davidove slová mi ale neschádzali z mysle.

Savannah Smithová prišla z New Yorku do Iowy na určitý čas, na všetkých okolo seba plúvala jed a podľa jej otca za to mohol smútok? Nemalo by ma to zaujímať, bola cudzia a keďže sa správala ako sa správala, ani som ju netúžil opäť vidieť...no zaujímalo ma to. Prečo by už len žena ako ona mohla byť smutná?

Veď bola nádherná, kristepane. Telo mala ako modelka, štíhle a na správnych miestach tvarované. Svetlé vlasy, ktoré jej padali do polovice chrbta, vyzerali zdravo a prírodne. A to ani nehovorím o jej pôvabnej tvári, ktorá by vyzerala ešte krajšie, keby sa usmiala. Zelené oči, ktorými sa ma snažila na mieste zavraždiť, boli pichľavé a zároveň prenikavé. Pehy rozsypané po nose a jeho okolí boli viac než rozkošné.

Nemala ani umelé pery, ani nič podobné.

A prečo ju David Smith doteraz nespomínal? To bola otázka, ktorá ma zaujímala asi najviac. S Davidom som mal dobrý vzťah, hoci bol starší odo mňa a mohol by mi byť skôr otcom. Občas sme skočili na pivo, kde mi rozprával o svojej priateľke Zare alebo Hannah.

Savannah nikdy, *nikdy* nespomenul.

Prečo?

Kapitola 3

Savannah

Sedela som v otcovej malej obývačke a bez záujmu som sledovala akýsi nudný televízny program. Sandy, otcova mačka, ležala vedľa mňa na vzorovanej pohovke a spokojne priadla, keď som ju hladila po mäkkom kožuchu.

Okrem nás dvoch v dome nikto nebol. Hannah sa ešte nevrátila zo školy a otec pracoval v garáži, keďže vonku lialo ako z krhly. Chvil'ami oblohu preťal blesk, pri ktorom som sa vždy trhla a s obavami som napínala uši, či sa nerozozvučia poplašné sirény.

Iowa stála v smutne známej uličke tornád, čiže akákoľvek letná búrka sa mohla kedykoľvek zvrtnúť v niečo oveľa nebezpečnejšie. Teraz sa našťastie zdalo, že len prší a búrka zúri niekde v diaľke. Takže snád' žiadne tornádo nehrozilo. Ani som netušila, či sa v tomto dome nachádzala podzemná pivnica alebo iný úkryt, kde by sme sa v prípade nebezpečenstva mohli uchýliť.

To posledné, čo som potrebovala, bolo tornádo.

Bola som v Iowe už niekoľko týždňov a môj psychický stav išiel stále dolu vodou. Od môjho posledného rozhovoru s Vincentom ubehli takmer štyri dni a medzitým mi poslal iba jednu jedinú správu.

Chýbal mi a slabý kontakt z jeho strany ma ranil viac, než by mi bolo milé. Prialo som si, aby za mnou prišiel alebo mi aspoň zavolať.

Vari som mu nechýbala?

New York predsa nebol od Iowy až tak ďaleko. Stačilo sadnúť do lietadla a za pár hodín by bol tu. Nemusel by za mnou letieť cez polovicu sveta. Okrem toho, mal predsa dosť peňazí na to, aby si mohol vybaviť letenku z jedného dňa na druhý a nemusel čakať na lepšie ceny.

Doriti, mal toľko peňazí, že by si mohol zarezervovať dokonca súkromné lietadlo.

Nuž, ale keď nejde Mohamed k hore, musí ísť hora k Mohamedovi.

Už ma unavovalo čakať, preto som sa rozhodla vziať iniciatívu do vlastných rúk. Pocit osamelosti ma nemilosrdne drvil. Potrebovala som kontakt nielen s Vincentom, ale aj New Yorkom a svojim starým životom.

Preto som vzala do ruky mobil, ktorý som mala položený vedľa seba na pohovke a v posledných hovoroch som si našla Vincentovo číslo. Priložila som si telefón k uchu a čakala som, kedy ma zodvihne. Medzitým som hľadela na svoje bodkované ponožky, strnulo čakajúc, kedy konečne začujem jeho hlas.

Bola som napätá, nemohla som sa dočkať.

Avšak, nezdvihol mi. Podráždene som hovor zrušila a zavolala som druhej osobe, ktorá mi New York a domov pripomínala.

Mame.

„Haló? Savannah?“

„Čau mami,“ pozdravila som ju so zovretým žalúdkom, keď som začula jej hlas. Bolo to niečo, čo som v sebe stále nedokázala potlačiť. „Čo nové v New Yorku?“

„Ach, akurát sa chystám na chemický peeling a potom pôjdem do fitka. O týždeň v sobotu ideme totiž s Oliverom na slávnostnú večeru, kedy jeho firma oslavuje desiate výročie od založenia, tak chcem vyzerat' čo najlepšie. Bude to veľká udalosť. Spomínaš si na to?“

Na tú oslavu som mala ísť aj ja. Kúpila som si kvôli nej nádherné červené šaty, ktoré teraz viseli v mojej šatni v New Yorku. Bože, aká som len bola nadšená, keď som si ich kúpila. Boli od *Gucciho* a radili sa medzi to najkrajšie, čo som vlastnila. Nesmierne som sa vtedy tešila, až si ich oblečiem na tú slávnostnú večeru.

„Áno...spomínam si. Boli sme spolu kupovať šaty,“ poznamenala som potichu a sklopila som zrak na svoje kolená. V očiach ma začali páliť nechcené slzy. „Tie krásne červené od *Gucciho*.“ Ťažko som preglgla. „Tak si to užij za mňa.“

„Je to škoda, že nemôžeš ísť, Savannah. Bola by si ozdobou. Teraz v tom stave, v akom si...nuž, je lepšie, ak zostaneš tam, kde si. Nemala by si sa príliš ukazovať. Nechcem, aby ľudia videli, čo sa ti stalo.“

Jej slová ma zboleli, hoci mala pravdu. Moja dokaličená tvár bola odstrašujúca a ja som sa nemienila pretŕčať pred ostatnými ľuďmi. Nechcela som, aby na mňa niekto ukazoval prstom a nedajbože sa mi posmieval. Už aj tak som mala problém vystáť obyčajný pohľad do zrkadla.

„Snád, až budem mať za sebou tú plastiku, tak budem môcť niekam ísť,“ odvetila som s nádejou a potom som si zhlboka povzdychla. „Musím počkať ešte dva mesiace.“

„Objednám ťa u svojho chirurga? Pohovorím s ním, aby ti dal skorší termín.“

„Ale doktor povedal -.“

„Ten toho nahovori,“ prerušila ma netrpezlivo. „Mohla by si si zároveň dať odstrániť aj tie pehy. Potom sa môžeš vrátiť a s Oliverom ti vybavíme nejaké nové kampane, aby si zostala stále na výslní. Vieš, že v modelingu je každý zmeškaný deň príležitosťou pre niekoho iného.“

Od strachu, že by sa jej slová naplnili, sa mi zovrel žalúdok.

„Dobre, mami. Objednaj ma.“

„Výborne,“ vyhlásila nadšene a rýchlo dodala. „Zlatko, budem už musieť ísť. Zavolám ti, až budem mať pre teba ten termín.“

„Mami,“ zastavila som ju skôr, než ma stihla zrušiť a zhlboka som sa nadýchla, „a neprídeš ma pozrieť?“

Na krátky okamih nastalo ticho, z ktorého sa mi nevedomky siahla hrud' nepríjemným tušením. Vedela som, čo mi povie, hoci ešte stále mlčala. Tušila som to.

„Do tej diery ma nikto nedostane, Savannah.“

Sklonila som hlavu, schovajúc sa za vlasy. Naplnilo ma trpké sklamanie. „To ti úplne rozumiem. Tak teda zatiaľ ahoj.“

„Maj sa, zlatko.“

